

ELKE klas van de humaniora begint de dag met een bezinning. „Wij noemen dat ons 'alfamoment', naar de beginletter van het Griekse alfabet”, legt Daniël Vande Veire uit. Daniël is leraar godsdienst en filosofie, en lid van de pastorale werkgroep van het Sint-Lodewijkscollege.

In het alfamoment ligt de nadruk onmiskenbaar op stilte en rust. Algemeen directeur Koen Seynaeve: „Doel is even stilvallen, een tekst te lezen en vervolgens opnieuw even stil te worden, zodat ieder voor zich de betekenis van de tekst kan laten doorwegen. De tekst wordt niet toegelicht of besproken in klasverband, we laten hem gewoon voor zich spreken.”

Het alfamoment is een initiatief dat een oud gebruik nieuw leven inblaast, komen we nog te weten van Daniël Vande Veire. „Vroeger werd in elke klas het ochtendgebed gebeden. In de loop der jaren verwaterde deze praktijk, tot we moesten vaststellen dat het ochtendgebed helemaal was verdampd. Wij dus op zoek naar een eigentijds alternatief.”

Wakker maken

Koen Seynaeve vult aan: „Het alfamoment is een deel van het antwoord op de vraag die wij als school stellen naar de kern van christelijk onderwijs. Als directie weigeren we te aanvaarden dat het christelijke element in onze school beperkt blijft tot een paar lessen godsdienst en wat naschoolse activiteiten. Als we echt willen dat het christelijke karakter van binnen uit wordt gevoeld, dan moeten we ruimte scheppen voor de Geest. Daarom ook ligt de nadruk in het alfamoment op de stilte. Soms is een tekst evenwel nodig om die Geest wakker te maken.”

In Sint-Lodewijks is het alfamoment nu al een aantal jaar dagelijkse praktijk, en dat in alle jaren van het middelbaar.

Daniël Vande Veire: „Met de pastorale werkgroep stellen we een bundel met bezinnende teksten samen voor elke graad van het secundair, zodat de teksten aangepast zijn aan wat de leerlingen aankunnen. Let wel, we schrijven de teksten niet zelf, maar

In het Sint-Lodewijks beginnen de jongeren de dag met een bezinnend moment. © Violet Corbett Brock

Bidden in de klas

De humanioraleerlingen en hun leerkrachten aan het Sint-Lodewijkscollege te Sint-Andries, vlakbij Brugge, vatten elke schooldag aan met een bezinning in klasverband. Met dit initiatief wil de schooldirectie het jonge volkje helpen oog te leren hebben voor de diepere zin van het leven. In dit Jaar van het Gebed kon *Kerk+Leven* niet aan de verleiding weerstaan om zelf poolshoogte te nemen.

Ilse Van Halst

Eerst stilvallen, dan er invliegen

aanmerking. Koen Seynaeve: „Het kunnen zowel uitdrukkelijke gebedsteksten zijn als symbolische verhalen of poëtische evocaties.” De teksten zijn aangepast aan de tijd van het jaar en worden per dag gerangschikt. „Doen we bewust zo,” legt Daniël Vande Veire uit, „om het onze leerkrachten wat makkelijker te maken. Zij moeten 's ochtends immers niet vlug-vlug in de bundel duikelen op zoek naar een geschikte tekst, met het gevaar net dezelfde te kiezen als de collega de dag voordien.” „Bovendien vermijden we dat leerkrachten altijd hetzelfde makkelijke of korte tekstje kiezen”, lacht Koen Seynaeve.

Hoge drempel

Zelf mocht de directeur ervaren dat zijn leerkrachten best wel creatief uit de hoek komen, maar dat je dat niet mag veronderstellen. „Ooit bracht een leerkracht een knipsel mee uit *Kerk+Leven*, een tekst die hem getroffen had en die hij daarom wilde voorlezen. Maar

laat ons eerlijk zijn, het is niet iedereen gegeven zo'n bezinnende tekst goed te brengen.” Daniël Vande Veire bevestigt: „We moeten realistisch blijven. Zelfs in een katholieke school is een bezinnend moment vandaag voor de meeste leerkrachten en leerlingen al hoog gegrepen. Stilvallen en een bezinning lezen is echt niet meer vanzelfsprekend.”

In elke klas van de humaniora ligt een bundel teksten klaar. Het alfamoment wordt geleid door de leerkracht die het eerste lesuur voor z'n rekening neemt, legt Koen Seynaeve uit. „Ofwel leest hij of zij de tekst van de dag voor, ofwel duidt de leerkracht een leerling aan. De leden van de directie wandelen door de gangen en pikken hier of daar een bezinningsmoment mee.”

„Jaarlijks worden de bundels geëvalueerd en aangepast”, geeft Daniël Vande Veire nog mee. „Hoewel we ons best doen om teksten te kiezen op maat van de scholieren, gebeurt het wel eens dat een tekst te moeilijk blijkt. Sommige blijken ook wat belegen.

Bij de evaluatie halen we die schoonheidsfoutjes eruit.”

Het alfamoment lijkt overwegend positief onthaald. „We tekenden alvast nog geen vijandige of onverschillige reacties op”, aldus een tevreden directeur. „Maar we moeten ook eerlijk zijn. Vaak is het een gevecht, niet om de teksten te (laten) lezen, wel om het moment stilte af te dwingen vóór en na. Die stilte is het lastigste onderdeel, terwijl dat in mijn ogen de kern van de zaak is. Jonge mensen leren hun innerlijkheid te laten spreken is belangrijk, maar aartsmoeilijk.”

Het Sint-Lodewijkscollege werkt ten slotte ook met een jaar-thema. „Dit jaar luidt het *Vleugels krijgen en vleugels geven*”, zegt Koen Seynaeve. „Het wordt aangekaart in de klassen via affiches, in de leraarsgang via wisselende symbolische elementen. Het jaar-thema staat volledig los van ons alfamoment aan het begin van de dag, maar kadert in een zelfde poging om jong én oud te wijzen op de diepere zin van het leven en op het belang daarmee om te gaan.”

Hoe bid jij, lezer?

Als lezers ons schrijven over hoe zij tot gebed komen, verbinden ze dat dikwijls met een speciale plaats. Vaak blijkt die een kapel, een kerk of ander gebedsoord, waarmee men zich sterk verbonden weet.

Een pleidooi om onze kerken open te houden? Zeer zeker. „Ik werk op vijf minuten wandelafstand van de Gentse Sint-Baafs-kathedraal”, schrijft Monique Andries. „Wekelijks loop ik er zeker een keertje binnen, en steeds volg ik een zelfde parcours. Eerst ga ik naar rechts, naar een schilderij van Franciscus van Assisi. Ik heb een boontje voor deze heilige. Daar verpoos ik even.”

„Vervolgens gaat het naar de crypte. Daar is een bidplaats, waar ik dan plaatsneem. Tot God komen lukt de ene keer al beter dan de andere. Soms kom ik er bidden voor vrienden in nood, andere keren vertoef ik er gewoon. Ooit zei de deken: 'Bidden is een beetje in de zon zitten bij God.' Zo voel ik me daar soms. Wachten. Meer hoeft dat eigenlijk niet te zijn. Alleen al de intentie om naar de kathedraal en naar God te gaan, lijkt me al een begin van gebed.”

Spontaan

Voor een andere lezeres is de mooiste plaats de kapel van het ziekenhuis waar ze nachtdienst heeft: „Elke avond doe ik mijn ronde. Zijn alle buitendeuren gesloten voor de veiligheid van zieken, bezoekers en personeel? Dan ga ik binnen in de kapel. Ik kniel voor het altaar en bid: 'Draag zorg voor hen die wij hier graag zien, dat zij die reeds bij U vertoeven mee over ons waken. Ik weet dat zij bij U in veilige handen geborgen zijn.' Soms spreek ik dan nog een kort dankwoord uit voor iets wat goed verlopen is.”

Verscheidene lezers drukten ook uit hoe spontaan gebed wel kan zijn. Dwang of krampachtigheid is hoe dan ook te vermijden. Lezer Luk Geeraerts beschrijft deze eenvoud: „We hoeven ons niet in een mooie omgeving te bevinden, of in de intimiteit van een kerk, om tot gebed te komen. We hoeven niet krampachtig in de aanwezigheid van God proberen te komen of mooie woorden proberen te vinden, een kaars aan te steken of onze blik te richten op een afbeelding.”

„Zoals een kind spontaan op de schoot van vader klimt en zelfs geen woorden nodig heeft opdat vader zou weten wat het nodig heeft, zo mogen ook wij ons als kinderen van de hemelse Vader ons in alle vrijmoedigheid naar Hem wenden. Zo eenvoudig is bidden.”

Bidden is in de zon gaan zitten bij God, zei de deken. Wat denkt u? Is dat geen eenvoudige maar rake omschrijving? (EDS)

sprokkelen ze her en der. Hoef het gezegd dat dit erg veel tijd en energie vergt?”

Aangezien het alfamoment een algemene bezinning beoogt, komen gelukkig heel wat teksten in